Äiti meidän maammosemme,
oma ainoa emonen,
miettii askarten lomassa,
puuhailujen puittehissa:
missä kulkee kultaseni,
minne poikani katosi,
kun ei kuulu kuulumiset,
matkatiedot maailmalta?

Eipä miekkosen emonen,
kantaja kovan kokenut,
tiedä poikansa menoa,
saati kultansa sijoa:
Käveleekö metsiköitä,
kanervaista kangasmaata,
vaiko kaupungin katuja,
puiden pensain puistikoita,
miellä miehen mainehessa,
vaiko kaltoin katsottuna?

Äiti muori miekkosemme,
oman poikansa emonen,
usein yksin aatosteli,
aivan itkulle masentui:

Voihan päiväini menoa,
elämääni onnetonta,
onko poikani kadonnut,
joutunut joron jälille,
hukkako hänet perinyt,
surmako ihan ominut,
kun ei kuulu kuulumiset,
tieto lapsesta tavoita?

Kuului kerronta emolle,
kohdallepa kuulumiset:
nähtiin poika kulkemassa,
nenä maahan nuokuksissa,
eikä arvata osattu,
minne on menon osoite.

Siitä äiti empimättä,
ennättihe etsimähän,
omaa kulta kasvattia,
eronnutta itsestänsä.

Etsi viikon eksynyttä,
kauan etsi, eipä löydä,
tuttuiselta tiedusteli,
viimein vieraalta uteli:
”Sano kun isosti tiedät,
ootko poikaani tavannut,
kultaista siloposkea,
kaikkein kalleinta korua.”

Tulijapa ei välitä,
omaa poikasta valittain:
”Huolet on omat minulla,
pahat päiväset mukana.”

Siitä äiti oivaltavi,
ymmärtävi yksinänsä:
itse etsin poikaseni,
 löydän kultani omani.

Löysi äiti poikasensa,
aivan outosen näkösen:
Tuoko on oma perijä,
poikani minun suvusta?

Veti poikansa lähelle,
sulki etsityn sylihin,
itki silmät kyynelissä,
vesivirtaset valutti.

”Sinut siunailen sijalle,
oman syömmeni sisälle,
annan hoidon haavoillesi,
hoivan lämpöisen sinulle,
hyvin hoidan vaivasesi,
parannan sinut pahasta.
Sano nyt polonen poika,
kerro kielellä omalla,
mikä vaiensi sanasi,
miksi maammolta katosit?”

Poika kieltä pyörittävi,
sanojansa sievistävi:
”Pää oli ihan omani,
sielun ylpeys sisällä,
kuljin tietä itsekästä,
oma tahtokin mukana,

enpä tarvinnut sinua,
tuekseni ensinkänä,
juoma muilutti minutkin,
önkyjuoma höynäytti.”

Kyllä äiti nyt ärähti,
vähän poikasta varotti:
”Heitä juomiset hitolle,
oluset olan ylitse,
muista silloin neuvoseni,
älyä ihan todesti,
kiitä vielä varjelusta,
julkista Jumalatakin,
joka antavi tukea,
armon auvoista apua.”

Siitä poikanen katuva,
laitapuolen laahustaja,
mietti hetken, tuumi toisen,
mietiskeli muutostakin:
Oisko uutinen elosta,
ilman juomaa joutavata,
lahja riittävä emolle,
synnyttäjälle iloksi,
juhlahetkenä emosen,
äidin päivänä omana?

Kuka vastaisi pojalle,
neuvoisi ilon perustan?